

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul pe anul c.: 3000 Lei

Redactor: Prot. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Mallnovski Nr. 18.

I Tim. 5, 17.

PRAZNICUL LIBERTĂȚII NOASTRE

În cetatea de biruință a lui Mihai Vodă Viteazul, la 1 Decembrie 1918 nația românească, scuturând lanțurile robiei multisekulare, a hotărît — printre altele — două lucruri mari: unirea pe veci a Transilvaniei cu Patria-Mamă și egalitate de drepturi și datorii pe seama tuturor cetățenilor țării.

Aceste hotăriri, menite să deschidă un nou veac în istoria României, au fost încuviințate de organele legiuite ale țării, în frunte cu marele Rege Ferdinand I, ca și de puternicii gospodari ai vieții politice internaționale.

Ci după 22 de ani de traiu românesc rostuit între hotarele aceleiași patrii, dușmanii neamului nostru și ai păcii obștești, în nestăpânita lor poftă de a subjuga popoare și a-și zidi imperiu, au încercat să risipească ceea ce adunase Dumnezeu. Au înfipt până în prăsele cuțitul dictatului dela Viena în inima Ardealului, știrbind până la cea mai cruntă însângerare unitatea politică a României.

Dar după alți patru ani de

obidă și războiu, cerul s'a miostiv, rânduind biruință oștilor aliate și române. Odată cu această biruință s'a prăbușit în fărână dictatul dela Viena — cu urzitorii și beneficiarii lui cu tot.

Acestea sunt faptele. Iar învățămintele care se desprind din ele pentru fiii neamului nostru, le găsim, în chip ciudat și vrednic de minunare, în scrisul sfântului apostol Pavel: „Să păzim unitatea duhului întru legătura păcii“. Și încă ceva — asta pentru oricine: „Celui ce i se pare că stă, să ia aminte să nu cadă“.

Prăznuind după cuviință ziua Adunării Naționale dela Alba-Iulia, rugăm pe bunul Dumnezeu să odihnească în laterea dreptilor pe toți mucenicii libertății noastre, iar nouă să ne dăruiască puterea să rămânem ceea ce am fost totdeauna: o nație iubitoare de pace și bună-învoire între oameni, dar gata oricând de jertfă pentru libertatea și dreptatea sa.

† NICOLAE,

Episcopul Clujului

(Din „Tribuna nouă“, Nr. 35-1945).

OMAGIUL NOSTRU

Pomenirea creștinească a Sf. Ierarh Nicolae, din Mira-Lichiei, pe lângă semnificația sa tradițională ne îmbie și un alt prilej de fericită prăznuire: onomastica P. S. nostru Episcop Nicolae ne prilejuește cu adevărat o zi de mare bucurie.

Personalitatea Ierarhului dela Cluj este cunoscută de toată suflarea românească. Ierarh credincios lui Hristos, luminat cărturar, iscusit tâlcuitor al Evangheliei sfinte, blând și bun cărmuitor și în același timp și vrednic Român, acesta este Episcopul nostru. Țara l-a ridicat între „nemuritorii“ săi, prin alegerea ca membru activ al Academiei Române. Adunarea eparhială din anul acesta, i-a exprimat cele mai alese o-

de jertfelnicie și propoveduire pentru frații înstreinați, când ne-a ajutat bunul Dumnezeu să fim iarăși împreună, onomastica P. S. nostru Episcop Nicolae ne prilejuește cu adevărat o zi de mare bucurie.

Personalitatea Ierarhului dela Cluj este cunoscută de toată suflarea românească. Ierarh credincios lui Hristos, luminat cărturar, iscusit tâlcuitor al Evangheliei sfinte, blând și bun cărmuitor și în același timp și vrednic Român, acesta este Episcopul nostru. Țara l-a ridicat între „nemuritorii“ săi, prin alegerea ca membru activ al Academiei Române. Adunarea eparhială din anul acesta, i-a exprimat cele mai alese o-

P. S. S. Episcopul Nicolae

magii pentru pilda cu care a știut să conducă destinele Bisericii și Neamului nostru din Ardealul înstrăinat.

Văzând atâta nour de mărturii pentru tot ceea ce înfăptuiește bunul nostru Părinte, P. S. Sa Episcopul Nicolae, a-

rătându-se „îndreptător credinței și chip blândețelor“, plini de mândrie ne adunăm în această zi, cler și popor, în jurul P. S. Sale și-i exprimăm toată mulțumirea pentru jertfa ce aduce prin păstoria sa.

Il asigurăm în același timp de tot devotamentul nostru și rugăm pe bunul Dumnezeu să-l țină sănătos, „întru zile îndelungate.“

Această curată urare o facem cu atât mai mult, că fiii Eparhiei întregite pot să simtă iarăși căldura părintești purtări de grijă a P. S. Sale, fără nici o stânjenire a „granițelor“ trecătoare.

Prea Sfințite! Clerul și poporul dreptcredincios al Eparhiei ce cu vrednicie conduceți, alături de toți cei ce Vă iubesc, și pe această cale Vă zic:

Intru mulți și fericți ani!

RENAȘTEREA

CE ESTE DEMOCRAȚIA?

Se vorbește mult despre această formă de guvernământ, ideal spre care a ținut omenirea de veacuri. Multora le scapă adevăratul ei înțeles, fie din lipsa unei pregătiri potrivite, fie în mod intenționat.

Este bine să ne lămurim noi înșine, după firea și mentalitatea neamului nostru, deoarece democrația este o idee care ia ființă numai în țările, unde își găsește climatul crescând potrivit hranei sorbite din adâncuri sau închircindu-se din lipsa unui teren prielnic.

Cele două elemente esențiale ale democrației — libertatea de gândire și dreptatea socială — precum și cele două mijloace de manifestare — un sfat al celor mulți și cumiști și o normă juridică limpede — sunt lucruri legate organic de sufletul nostru românesc.

Pentru libertatea națională, politică și de liberă exprimare a gândului, precum și pentru dreptatea socială a tuturor, a curs mult sânge românesc pe plaiurile Ardealului. Istoria noastră este plină de vuetul luptelor

pentru triumful acestor principii mari, pe care în momentul biruinței le-am făcut să rodească pentru toți, chiar și pentru dușmanii de totdeauna.

Din fundul veacurilor străbate până la noi ecoul acelor sfaturi ale „oamenilor buni și bătrâni“, care hotărau în toate privințele de viața satelor noastre, iar legea lui Hristos și legea scrisă au fost pentru neamul nostru îndreptare de viață individuală și colectivă.

Biserica noastră ortodoxă, prin organizația sa internă, a știut să păstreze ca o comoară, la sânul ei, dreptul de a hotări, în toate chestiunile de conviețuire, a acelor sinoade mixte de clerici și mireni, fundament indestructibil al unei democrații trăite adânc.

Sufletele noastre sunt pregătite pentru democrație, în sensul ei adevărat, de conducere a celor mai buni, a celor mai înțelepți după norme clare, cu respectul religios al Legii și cu respectul indiscutabil al opiniei celor mulți și tăcuți, reprezen-

tați liber de cei mai luminați frați ai lor.

Dintre multele definiții, pe care le dau alții azi democrației, noi ne oprim la democrația noastră românească, așa

cum s'a cristalizat ea din depănarea timpului și din toiușul lupțelor, în gândirea oamenilor aleși și în inima fiecăruia dintre noi.

ION BERCIU

APOSTOLUL DUMINECII

Lupta noastră e împotriva răutății

Efeseni 6, 10—18.

Creștinul asemenea ostașului este. Și creștinul și ostașul trebuie să stea mereu de strajă. Ostașul păzește granițele țării de ventrea asupra, a altor neamuri și în lăuntru ne ferește de războiul cel dintre noi. Creștinul își păzește porțile sufletului de năvălirea duhurilor necurate, iar poftetele cele din lăuntru se leagă cu poruncile Domnului. Ca să fie siguri de izbândă și creștinul și ostașul trebuie să fie bine înarmați. Armele însă se deosebesc una de alta ca cerul de pământ. Ostașul poartă arme ucigătoare, cu care poate omori ori robii pe cel ce-i stă împotriva. Armele creștinului nu omoară, ci dau viață; nu robesc, ci eliberează. Creștinul nu se înarmează cu arme făcute de mâni omenești, pentru că nu luptă împotriva trupului, nici a sângelui, ci luptă împotriva duhurilor răutății lumii acesteia. De aceea creștinul se înarmează cu armele lui Dumnezeu. În loc de sabie creștinul își încinge mijlocul cu adevărul. În loc de zale se îmbracă cu dreptatea. Se îmbracă cu propovăduirea păcii lui Hristos și își acopere capul cu prețiosul coif al mântuirii. Peste toate ia pavăza credinței, singură în stare să stingă săgețile cele aprinse ale vicelanului diavol. Iar drept pușcă tot creștinul are cuvântul lui Dumnezeu, care niciodată nu și greșește ținta.

Cel mai mare, mai puternic și mai periculos vrăjmaș al creștinului e însuși el. Cea dintâi și cea mai grea biruință pe care trebuie s'o câștige creștinul e asupra lui. Înainte de a se învinge pe sine nu poate învinge pe nimeni. Înainte de-a birui vrăjmașul din afară trebuie biruit vrăjmașul cel din lăuntru, care a pus stăpânire pe trupul nostru și pe sufletul nostru. Înainte de a alunga pe cel rău din lume, trebuie alungat din noi. Pentru că de luptăm cu rău contra răului, nu-l vom putea stingea niciodată, ci răul se va face tot mai mare. Răul nu poate fi doborât decât cu binele. Dacă răspundem la ură cu ură, suntem asemenea celui ce toarnă

benzină pe foc. Gheșarul urii nu poate fi topit decât cu flacăra dragostei. E de bună seamă nespus de greu să faci bine celui ce-ți face rău, să binecuvintezi pe cel ce te blastă și să iubești pe cel ce te urăște. De-ți dă cineva o palmă peste obrazul drept, e tare greu să-i întorci și stângul. Nu e însă peste putință. De-ți ia cineva haina e par'că și mai greu să-i dai și cămașa. Dar nici aceasta nu e peste putință. Iar de arunca cineva după noi cu pietre, putem arunca în el cu pâne.

Toate aceste vor merge tare greu la început.

Nici un om nu-și vrea luiși rău. Ori, făcând rău altuia ne facem mai întâi nouă. Căci și mânia și ura ne otrăvesc și ne omoară și trupestă și sufletește. Un om mânios și plin de ură e un om bolnav. Și să nu creadă cineva că s'a vindecat descărcându-și mânia asupra fratelui său. Cel năpăstuit pe drept ori pe nedrept, cât mai în grabă își va întoarce năpasta cu dobândă. Și așa răzburarea se va repeta până ce unul va cădea răpus. Ori, scopul creștinismului nu e de-a ucide, ci de-a da viață.

Cel ce ți face vreun rău niciodată nu e vrednic de ură, ci de milă. Un om pe deplin sănătos nu poate face cuiva vreun rău. Făcătorii de rele sunt sau bolnavi trupestă sau sufletește. Făcătorii de rele sunt sau nebuni sau îndrăciți. Și datorita noastră e de a mântui de cel rău pe fratele nostru. Datoria noastră e de a da viață nu de-a ucide. Nu e îngăduit să luptăm împotriva omului rău, căci avem poruncă aspră, să luptăm mereu împotriva răutății lui.

Pr. TEODOR CICEU

Organizați Reuniuni de femei!

FOILETON

Faptele milei trupestă și sufletești

de Preot TEODOR CICEU

(Urmare și fine)

Suferiți asupra cu răbdare

Oamenii sunt nefericiți pentru că nu știu să sufere. Viața e o necurmată suferință. Suferim din pricina oamenilor răi, suferim din pricina satanei și suferim mai ales din pricina propriei noastre răutăți. Oamenii cei răi ne fac nedreptate și ne asupresc cu vorba și cu fapta. Relele orânduirii ne asupresc în fel și chip, că uneori îți vine a crede că dreptatea a murit de mult. Satana ne asuprește cu gânduri necurate, pe care dacă le traducem în faptă ne pierdem și omenia și fericirea. Mai rău decât toți ne asuprim noi din pricina că nu suntem mulțumiți cu cele trimise nouă de Dumnezeu. Mereu ne muștrăm noi pe noi, pentru

te miri ce lucru de nimic. Cea mai mare și cea mai grea suferință naște din faptul că nu știm și nu vrem să răbdăm asupra și micile nedreptăți pe care ni le fac nouă oamenii. Ba uneori cârtim și când suferim vinovați fiind. Această purtare nu e deloc creștinească. „Pentru că aceasta este plăcut înaintea lui Dumnezeu, dacă cu gândul la el rabdă cineva scârbă, pătimind pe nedrept. Căci ce laudă este dacă greșind și fiind bătut răbdați? Ci dacă bine făcând pătimiți și răbdați, aceasta este plăcut înaintea lui Dumnezeu. Și spre aceasta sunteți chemați, că și Hristos a pățimit pentru noi, lăsându-ne pildă, ca să pășim pe urmele lui.” (I Petru 2, 19—22). Dacă ne poate face cineva să suferim asupraindu-ne pe nedrept, nimeni nu ne poate opri să nu răbdăm asupra în chip nobil, nimeni nu ne poate opri să nu suferim senin și cu toată dragostea. Așa se cere să sufere creștinul cel adevărat. Pentru că așa a suferit și Hristos. Toate asuprairile au fost suferite de Mântuitorul cu seninătate și îndelungă răbdare. Aceasta e suferința care întărește, care dă

putere, care dă viață. La această suferință s'a gândit apostolul când a zis: „De aceea mă bucur întru neputință, întru defăimări, întru nevoi, întru prigoane, întru strâmtorări pentru Hristos, căci când sunt slab atunci sunt tare.” (II Corinteni 12, 10). Toate celelalte suferințe întunecă, slăbesc și cu vremea omoară.

Urmând pe Hristos, care a suferit nespus mai mult ca noi și pe sfânta dreptate, trebuie să fim nespus de fericiți când ni se dă ocazia să suferim și noi. În felul acesta vom da dovadă că suntem creștini, cari nu răsplătim răul cu rău și ocară cu ocară. Mergând pe urmele Domnului, nu vom uri, nu vom dori răul și nu ne vom răsbuna pe cei ce ne asupresc și ne strâmtorează. Ci dimpotrivă vom binecuvânta pe cei ne blastă, vom face bine celor ce ne fac rău și ne vom ruga pentru cei ce ne asupresc pe noi, ca Dumnezeu să le ierte păcatele.

Făcând unele ca acestea vom da dovadă că suntem adevărați creștini, vom da dovadă că suntem stăpâni pe noi, că suntem urmași vrednici ai

HIROTESIRI DE PROTOPOPI

Abrud, Lupșa, Huedin, centre moțești, localități istorice. Nimeni nu poate scrie trecutul nostru depărtat sau apropiat fără să amintească de aceste localități; clerul nostru din aceste locuri a fost prezent, a luptat, a invins s'au a căzut luptând.

Duminecă, 25 Noemvrie, într'un cadru solemn, în fața reprezentanților armatei și-a unui mare număr de alți credincioși, P. S. S. Episcopul nostru Nicolae a hirotosit întru protopopi pe C. Pr. Iosif Trifon pentru tractul Abrud, Petre Pop pentru tractul Huedin și Vasile Loga pentru tractul Lupșa. Acești protopopi merg ca trimiși ai P. S. Sale în regiunile moțești. Sunt tineri — cei mai tineri protopopi din Eparhie — și fac parte din pleiada absolvenților Academiei Teologice din Cluj. Studiile făcute pe băncile școlii și activitatea dezvoltată până acum pe teren bisericesc, cultural și național au fost motivele ce i-au ales dintre frații preoți și au indemnat pe reprezentanții poporului să-i aleagă de protopopi și pe P. S. Sa să-i întărească, să-i hirotesească și să-i trimită în mijlocul clerului și poporului din centrele: Abrud, Lupșa și Huedin. Cât a fost de solemn și măreț acest act! Mărturisirile făcute pe rând de tinerii protopopi de-a fi supuși și ascultători P. S. Sale și de a munci cu jertfelnicie pentru binele Bisericii și neamului, întărite prin jurământ, nu pot fi uitate, după cum nu se vor uita

nici cuvintele calde și îndrumările înțelepte date de P. S. Sa Stăpânul nostru, mânecate dela Evanghelia de rând a Duminecii.

După serviciul divin P. C. Părinți Consilieri și Profesori de teologie, aproape întreg clerul din centru, colegi și prieteni au luat masa împreună, sărbătorind pe cei hirotosiți. Cu acest prilej au vorbit P. C. Păr. Cons. Sava și Curea, P. C. Păr. Rector Munteanu, cari au tălmăcit bucuria ce-o simt cei din centrul eparhial, când văd că din mijlocul elevilor lor se ridică elemente strălucite, cari fac cinste Bisericii și neamului. În numele sărbătoriiilor a vorbit Protopopul Vasile Loga mulțumind întâi P. S. Sale, Consilierilor și stimabilor profesori de teologie, apoi prietenilor și colegilor pentru cuvintele rostite cu acest prilej și pentru participarea la acest act mare din viața lor. Vorbitorul promite, în numele tuturor, că se vor sili din toate puterile lor, cât Dumnezeu le va da zile pe pământ, să muncească pentru înflorirea Bisericii și binele neamului din româneștile locuri unde se duc.

Ca oameni treji, cu minte luminată, cu inimă plină de dragoste, cu suflet în care bat cele mai nobile simțiri și cu un trecut plin de fapte bune, acești protopopi pornesc la lucru în via Domnului. Dumnezeu să le ajute!

Pr. AXENTE TOMUȘ

O PROBLEMĂ DE ACTUALITATE

Ţahul vremii nouă, care s'ar părea că se profilează departe la orizont, ne impune să examinăm cu seriozitatea cuvenită una din problemele date de autoritatea noastră bisericească, pentru conferințele pastorale din toamna anului curent.

Cu greu ne vom putea ajunge scopul propus, până când, atmosfera de neliniște, provocată de uraganul ultimului războiu nu va dispăre, și până când b'afa noastră ființă omenească mai este terorizată

de ideea că omenirea nu a gustat decât numai o parte din paharul amărăciunilor.

Cred că avem neapărată lipsă să evadăm din temnița vieții nesigure, în care ne-a aruncat furtuna în deslănțuirea ei, și să ne îndreptăm fără de zăbavă spre limanul unei vieți mai liniștite și liberă de orice suspiciune, pe care avem dreptul s'o râvnim, după ce pentru o astfel de viață au săngerat milioane de luptători. Problema de care vrem să ne

ocupăm, a format miez de discuție, în conferințele noastre de toamnă și are ca subiect: „Preotul și muncitorimea“.

Trebuie să precizăm că noțiunea de „muncitor“ poate cuprinde în sine atât pe muncitorul manual de pe ogor sau din uzine, cât și pe muncitorul intelectual. În cazul de față problema privește exclusiv pe muncitorimea din întreprinderi și fabrici.

Nu mai există vre-o îndoială că muncitorimea s'a sbătut multă vreme în ghiarele mizeriei și că a fost exploatată munca ei în favorul și pe seama unor patroni într'o măsură care a întrecut uneori marginile omeiei. Nu este în intențiunea noastră să tragem concluzii greșite din anumite stări care aparțin trecutului, dar vrem să spunem că și această tagmă are tot dreptul să râvnească la o viață mai mulțumitoare.

Biserica, n'a rămas indiferentă față de problemele muncitorești, nici în trecut și cu atât mai mult astăzi, când o bună parte a dezideratelor pentru care s'a frământat muncitorimea, sunt pe calea de a fi satisfăcute.

Din partea noastră se impune să fim în concordanță cu spiritul vremii și fără de zăbavă să procedăm la: *Apropierea și mai intensă a clasei muncitorești de sânul sfintei Biserici*. Dacă sufletul muncitorului a

fost în parte înstrăinat de idealul creștin, noi preoții dela altarul Domnului trebuie să-l readucem la cald cămin al Bisericii.

Pornirile rele, care isvorăsc din suflitele cuprinse de volbura patimilor nu se vor putea curma, până când omul încrezut orbește în puterile sale și tot atât de mult în materia pe care o frământă, nu-și va regăsi adevăratul ideal de viață, care este Hristos și Biserica Lui.

Propaganda de nuanță materialistă, cu idei sectare sau atee, care tinde să transforme sufletul muncitorului pașnic, făcându-l refractar învățăturilor creștine, trebuie să fie combătută cu toată puterea.

Preoțimea din tractul Luduș, întrunită în conferințe de toamnă la 5 Nov. a. c. și-a însușit cele expuse în concluziile finale.

Stabilirea unei armonii între clasele sociale, dreptate pentru toate categoriile de muncitori, răsplătirea muncii prestate, ridicarea omului de sub jugul robiei, nu sunt lozinci care aparțin numai erei de astăzi, au fost date lumii de fiul lui Dumnezeu și fiind de esență creștină, Biserica le propovăduiește de 19 veacuri și le va vesti oamenilor și de acum înainte, până când pacea și bună'voirea se vor introna pe pământ.

Pr. CORNELIU GOG

Necesitatea și puterea rugăciunii

de Preotul DIGDOR TODĒA

III.

Excelentul predicator, Pr. Toma Chiricuță, într'un articol de revistă pune și disecă următoarea problemă: *De ce în vremea noastră se roagă oamenii așa de puțin?* Și zice: „Este fapt necontestat de nimeni că noi nu ne rugăm astăzi aproape de loc. Secolul nostru este mut față de bolta cerului. El pare că nu are nimic de spus acestui cer milostiv, întins și astăzi deasupra noastră cu aceeași lumină de haruri, cu care era întins și asupra altor veacuri. Veacuri, în care strămoșii i-au spus atâtea lucruri minunate și mari și mici și către

care chiar astăzi popoare, continente întregi, îi au încă câte ceva de spus.“

Pentru ce îndeosebi noi, Românii, ne rugăm atât de puțin? Pentru că, pur și simplu, *nu știm să ne rugăm*. Și aceasta din trei motive. „Nu știm să ne rugăm: 1. Fiindcă *avem o idee cu totul greșită despre ceea ce înseamnă adevărata rugăciune*. 2. Fiindcă, *nu ne simțim îndestul mizeria și trebuințele sufletului nostru*. 3. Fiindcă, *nu iubim îndestul pe Dumnezeu*“.

E greșit a se crede că rugăciunea înseamnă o silire a sufletului de a zbura către cer; sau o așezare de

idei teologice într'o anumită ordine, potrivit cu anumite reguli de strategie înaltă; sau o pătrundere cu spiritul în Sfânta Sfințelor din ceruri, acolo unde stă închisă cu șapte lacăte, arca misterelor lui Dumnezeu.

Fundamentală greșală. Pentru că *„rugăciunea nu-i altceva decât o mișcare a inimii, un gemăt al sufletului strivit de conștiința mizeriei lui; rugăciunea-i un plâns, un strigăt de desnađejde“*.

Paginile Sfintei Evanghelii, grăiesc din plin, abundă chiar, prin nenumărate modele în cari spontanietatea în rugăciune ni se înfățișează adânc grăitoare și demnă de imitat. Căci să ne întrebăm: pe femeia hananeancă cine o învață oare taina rugăciunii în fața lui Iisus chemat să-i vindece unica fiică? Nimeni altcineva, decât ea însăși, inima ei îndurerată de mamă care-și vede fiica chinuită de demon.

Sau, atâtea vreme cât vom ști și noi să ne batem cu simțită smerenie pieptul ca vameșul și să zicem alături de el „Dumnezeule milostiv fii mie păcătosului“ — rugăciunea noastră va străbate cu ușurință slava ceriului.

Atâtea vreme cât vom stăruii ca văduva la poarta dreptului judecător, ori ca Ap. Petru când se scufunda în valuri, să ne întindem mâinile spre Iisus, strigând: „Doamne ajută-mi“; sau să ne smerim ca sutașul pentru sluga lui, zicând: „Doamne, nu sunt vrednic să întri sub acoperământul meu, zi numai și se va tămădui sluga mea“; ori să nădăjduim ca paralizicul purtat pe pat, sau să strigăm de departe alături de cei 10 leproși, ori ca orbii dela poarta Ierihonului; sau să recunoaștem păcătoșenia ființei noastre și să credem ca și tâlharul de pe cruce, zicând alături de el: „Pome-

nește-mă Doamne când vei veni întru împărăția ta“, — atâtea vreme cât știm să facem așa, noi nu avem dreptul să desnađajduim, nici să spunem că nu ne știm ruga.

Apostolul Petru, voind să calce pe valurile mării ca pe uscat, pentru ca să meargă la Iisus, vede că se înneacă și scoate strigătul plin de desnađejde cerând ajutorul Mântuitorului. Femeia hananeancă vede cum demonul îi chină fiica și strigă din toate fibrele inimii sale: „Cred, Doamne“. La astfel de oameni *chiar tăcerea este uneori o rugăciune*. Slăbănogul, care zace de 38 de ani în scaldătoare Betesda, nu adresează Mântuitorului nici un cuvânt de rugăciune, și cu toate acestea *„conștiința mizeriei“* lui, trimite pe aripile tăcerii o rugăciune simțită spre inima Fiului lui Dumnezeu care îl tămăduiește.

„Dacă am avea și noi întotdeauna acest sentiment al mizeriei noastre sufletești, dacă am fi conștienți de urmările păcatelor din noi, am deveni fiecare măestrul neîntrepuți în arta rugăciunii“.

Și în sfârșit, faptul că nu știm să ne rugăm, dovedește în mod sigur că *nu-l iubim pe Dumnezeu*. Inima noastră e rece și fără grai, fiindcă se simte goală de iubire în fața Stăpânului ceresc. Suntem prin viața noastră în stare de războire continuă cu Dumnezeu.

Inercând să-l așezăm din nou pe Iisus în mijlocul nostru, în lăcașul sufletului nostru, vom vedea cum rugăciunea va izbucni din noi cu limbi de foc până la ceruri. Apele inimii se vor înălța ca o imensă fântână țâșnitoare către stele. Căci atunci iubirea care a luat loc în cele dinlăuntru ale noastre, va da aripi de Inger inimii și rugăciunii.

CONFERINȚE PASTORALE

Conferința preoțească dela Dej

Pentru întâia oară, după marea încăierare dintre popoare, preoțimea tractului Dej s'a adunat în conferință, Luni 22 Oct. a. c.

În biserica din Dej, în jurul P. C. pâr. prot. Zaharie Manu s'au adunat preoți, bătrâni cu plete albe, purtând pe umeri povara unei îndelungate experiențe în slujba Bisericii și Neamului, și tineri în ochii cărora

Mântuitorului și fii iubiți ai lui Dumnezeu. Toate acestea ne dau dreptul să fim fericiți și în viața aceasta și în viața viitoare, potrivit cuvintelor Domnului, care zice: „Întru răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre.“ (Luca 21, 19).

Ori dobândirea sufletului e singurul scop spre care trebuie să tindă creștinul în viață.

Iertați celor ce vă greșesc

Cine ar putea spune că n'a greșit niciodată fratelui său? Oamenii greșesc unul altuia cu gândul, cu vorba, cu fapta, cu știința și cu neștiința în toată vremea. Cele mai multe rele nasc din pricina că oamenii nu vreau să ierte pe cei ce le-au greșit. Ba dimpotrivă sunt fericiți dacă pot să se răzbune cu vârf și îndesat. Și așa din gândul cel rău naște fapta cea rea, iar după faptă vine răsplata din partea oamenilor și totdeauna din partea lui Dumnezeu. Astfel omul neiertător și rău ajunge urgisit de oameni și de Dumnezeu. Ori, noi creștinii nu se cade să ne purtăm în acest chip de vreme ce avem pildă pe Mântuitorul Hristos. Noi avem datoria să iertăm pen-

trucă și Hristos a iertat celor ce i-au greșit. Noi avem datoria să iertăm pentru că și Mântuitorul ne-a iertat noua și ne iartă mereu. Cum se poartă stăpânul așa se cade să se poarte și sluga. Cum face învățătorul așa se cade să facă și ucenicul. Și cum poruncește părintele așa se cade să îndeplinească copilul. Noi creștinii trebuie să urmăm lui Hristos întru toate pentru că El ni-e stăpân, învățător și părinte. Dacă Iisus Fiul lui Dumnezeu fiind și neavând păcate, a putut ierta, cine suntem noi care nu putem ierta? Să nu uităm că noi suntem păcătoși. Să nu uităm că și noi avem trebuință de iertare. Și în privința aceasta porunca e aspră: „De veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru cel ceresc; iar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșalele voastre.“ (Matei 6, 14—15). Celor ce nu iartă fratelui său măcar odată pe zi și celor ce nu știu cât să ierte Hristos le spune ca și oarecând lui Petru: „Nu-ți zic ție până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte.“ (Matei 18, 22).

Pentru a limpezi și mai bine problema iertării Mântuitorul a spus pilda cu împăratul și datornicul, care a fost iertat de zece mii de talanți, dar care n'a voit să și ierte tovarășul ce-i datora numai una sută de dinari. Din care pricină „măniindu-se domnul lui, l-a dat pe el muncitorilor, până ce va plăti toată datoria“. Și adaogă Iisus: „Așa va face și Tatăl meu cel ceresc vouă, de nu veți ierta, fiecare fratelui său, din toată inima voastră“. (Matei 18, 34—35).

Dacă nu iertăm pe fratele care ne greșeste de ce mai rostim zilnic Tatăl nostru zicând?: „Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“. Ca să ne mințim pe noi și ca să mințim pe Dumnezeu. Minciuna și răsunarea vin dela cel necurat și rău. Iertarea vine din cer dela Dumnezeu. Iertarea e cea mai frumoasă și cea mai sfântă dintre toate faptele milei creștine. A ierta e lucru dumnezeiesc. Cine iartă dă dovadă că e fiu al lui Dumnezeu. Cine iartă oamenilor va fi iertat de Dumnezeu. Cine nu iartă nu va fi iertat.

scăpăra elanul și nădejdea de mai bine și cu toții s'au contopit într-o obștească rugă, cerșind dela Dumnezeu binecuvântare.

Au purces apoi la casele protopopești unde păr. prot. Z. Manu înconjurat de dragostea și respectul întregii preoțimi și-a rostit cuvântul de deschidere. A fost acest cuvânt mai mult decât o obișnuită cuvântare ocazională. A fost par'că o poruncă venită din străfund de veacuri, ce chema la mobilizare tot ce a mai rămas conștiință.

Vremile de mari prefaceri în toate sectoarele vieții, P. C. Sa le-a prins așa de bine în fuga condeiului și a fixat cu hotărâre locul și atitudinea preoțimei noastre, în opera de refacere a Țării.

S'au luat apoi în discuție cele două probleme mai însemnate dela ordinea de zi.

Cea dintâi a fost o problemă de orientare pastorală intitulată: „Invățăminte din finuta religioasă a poporului nostru în cei patru ani de

războiu“. Lucrarea a fost întocmită de toți preoții tractului și a referat asupra ei cu multă competență și elan, păr. S. Țura-Gostila.

Cea de a doua cu titlul: „Preotul și muncitorimea“ a fost o problemă vastă și de mare actualitate. Referendul preot T. Perhaița-Gâlgău s'a achitat de datorie cu multă pricepere și conștientozitate.

Ambele lucrări au fost disecate în avântate discuții, care au angajat preoțimea de față.

S'au adus apoi multe alte hotăriri însemnate pentru viața preoțimii tractului, a Bisericii și a Neamului, dar cea mai însemnată mi s'a părut cea din urmă: ca fiecare preot să iasă din pasivitate; să aplice imediat pe teren concluziile acestei conferințe; să strige „prezent“ ca'n totdeauna și la această răscruce a istoriei, conștient fiind fiecare că preoții vor fi cei dintâi cărora și Dumnezeu dar și istoria le vor cere socoteală.

Și ar fi bine ca preoțimea să n'ouite. S. T.

în viața economică sub ocupația horthystă, salvând existența celor 430 cooperative românești. Conducătorul și directorul general d. Ion Buzea a fost avansat inspector la „INCOP“, fiind delegat în locul D-Sale d. Negruțiu.

S'a completat și numărul membrilor consiliului de administrație cu:

P. C. prot. stavr. Laur. Curea, P. C. prot. Petru Pop, prof. Eugen Deva și Aurel Savu.

Bancnote noi. Se pun în circulație bancnote de 20, 100, 200 și 500 Lei, spre a înlătura criza măruntșului.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 5379/1945 Cons.

1—3

CONCURS

În conformitate cu concluzul Consiliului parohial Nr. 11/1945 se publică concurs pentru postul de cantor la biserica parohială ort. rom. din Tg.-Lăpușului, cu termen de 30 zile, cu condițiile din concluzul Nr. 11/1945, ce se pot vedea la oficiul parohial.

Pot concura cei care au Diploma de cantor dela Școala de cântăreți ai Eparhiei Cluj, cari vor cânta într'o

Duminecă în fața credincioșilor la Sf. Liturghie și vor înainta actele la Oficiul protopopesc Lăpuș în termenul deschis.

La cerere vor anexa:

1. Extras de naștere și botez dela preot.
2. Diploma de cantor.
3. Adeverință de bună purtare dela preotul său.

Tg.-Lăpuș, la 12 Octomvrie 1945.

Ștefan Gheție
protopop-paroh.

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj

„VATRA“ Institut de Credit și Economii S. A. Cluj.

CONVOACARE

În conformitate cu art. 9 din statutele societății în baza art. 209 și următoarele din noul cod comercial, acționarii Băncii „Vatra“ sunt convocați în adunarea generală extraordinară pentru ziua de 28 Decemvrie 1945 ora 11 a. m. în localul Băncii din Cluj, str. Regina Maria No. 47, cu următoarea ordine de zi:

1. Sporirea capitalului social dela lei 5,000.000 la 50,000.000 lei, — emise în două tranșe, — prin emiterea și împărțirea capitalului vechi și nou și 100.000 acțiuni în valoare nominală de 500 lei.

Emisiunea este rezervată de preferință vechilor acționari în valoare de 4 ori c/a valoare acțiunilor vechi, — iar acțiunile rămase nesubscrise se vor repartiza de Consiliul de Administrație, — care va primi împuternicire de a fixa toate detaliile de executare.

2. Ratificarea hotărârii Consiliului de Administrație din 7 Nov. 1945 prin care s'a constatat desființarea Statutelor din 24 Sept. 1942 de sub regimul ocupației și aplicarea statutelor în vigoare la 30 August 1940. — precum și acceptarea demisiei membrilor consiliului de administrație peste numărul legal.

Modificarea art. 5, 16, 21 și 25 din statute ca urmare a sporirii capitalului și a modificărilor legiuirilor intervenite după 30 August 1940.

Se propun următoarele modificări:

Art. 5. Text actual:

Capitalul social este de lei 5,000.000 — împărțit în 25.000 acțiuni de câte lei 200 valoare nominală.

Celelalte alineate neschimbate.

Art. 16. Consiliul de administrație se compune din 6-9 membri aleși de adunarea generală pe timp de 6 ani. Alineatele II-VII neschimbate.

Art. 21. Alineatul I, neschimbat.

Alineatul II Deciziunile consiliului de administrație se iau cu majoritatea absolută a membrilor prezenți sau reprezentați.

Alineatul III. (din Statute).

Alineatul IV, neschimbat.

Art. 25. Consiliul de cenzori se compune din 3—5 membri titulari și 3—5 membri supleanți aleși de către adunarea generală pe durată de 3 ani.

Celelalte alineate neschimbate.

Spre a putea lua parte la adunarea generală extraordinară, acționarii vor depune acțiunile la cassieria Băncii din Cluj, Str. Regina Maria 47 cel mai târziu până în ziua de 26 Dec. 1945.

Dacă în ziua hotărârită nu se va întruni numărul de acționari prevăzut de lege, — adunarea se va amâna pentru ziua de 8 Ian. 1946 la aceeași oră în același loc, cu aceeași ordine de zi, fără nicio altă convocare.

Consiliul de Administrație

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

D. Mark Ethridge. trimisul special al președintelui Truman în România, a continuat întrevederile cu diferiți bărbați politici până în ziua de 29 Noemvrie 1945 când, în urma unor împrejurări neprevăzute, a plecat spre Statele Unite.

D. Markham, corespondentul unui ziar american, a vizitat orașul Cluj în ziua de 29 Noemvrie 1945 când a avut întrevederi cu diferiți bărbați politici și cu reprezentanții tuturor bisericilor.

EXTERNE

New-York. Președintele Truman a declarat că nu favorizează o nouă întrevedere a celor trei și preferă ca organizația Națiunilor Unite să clarifice toate problemele internaționale. În cele trei luni care vor urma, se speră ca organizația Națiunilor Unite să preia efectiv toate chestiunile care până acum erau discutate de cei trei.

Mai departe d-sa a spus că nu se teme că Uniunea Sovietică nu va

colabora la stabilirea păcii mondiale sau că politica ei ar duce la un nou războiu.

Apoi președintele Truman s'a pronunțat în favoarea revizuirii hotărârilor dela Potsdam, în urma raportului dlui Byron Price.

Austria. Alegerile generale au avut următorul rezultat: partidul popular (catolic) 84 mandate; partidul socialist 76 mandate; partidul comunist 3 mandate.

Ungaria. Fostul președinte de consiliu al Ungariei, Bela Imredy, a fost condamnat la moarte pentru colaborare cu nazii și crime contra națiunii.

Jugoslavia. Adunarea națională a proclamat abolirea monarhiei și constituirea Republicii Federative Jugoslave. Regele Petru a declarat că poporul jugoslav n'a fost în măsură de a-și exercita liber voința sa, în consecință nu ia act de hotărâre.

China. Grave tulburări interne s'au produs în China, încât e amenințată cu'n război civil.

INFORMAȚIUNI

Examen de promoție. În ziua de 28 Noemvrie 1945 s'a ținut, la centrul Episcopiei, examenul de promoție pentru preoți. Cu acest prilej au fost promovați următorii preoți: Ioan Hânza din Poiana-Turda, Aug. Ranca din Gâmbaș, Nic. Coman din Pogăceaua și Gr. Cucerzan din Gâbud.

Tot acum s'a supus la examenul de calificare preotească și pr. Valentin Pop din Domoș.

1 Decemvrie la Cluj. Praznicul național din 1 Decemvrie, nu a putut fi sărbătorit cu fastul dorit. În schimb, sufletul fiecărui român a tresălit de bucuria zilei și'n semn de mulțumire lui Dumnezeu, s'a slujit în biserica

Catedralei o slujbă de mulțumire. A asistat P. S. Sa Episcopul Nicolae și mulțime de credincioși.

Teatrul Național din Cluj. În sfârșit, conducerea Teatrului Național din Cluj a reușit să preia localul și să-și poată deschide porțile sale pentru cultura românească a cetățenilor dornici de astfel de manifestări. Deschiderea a avut loc Duminecă, 2 Decemvrie 1945, cu piesa „Trandafirii roșii“ a lui D. Z. Bârsan, în care însuși autorul a avut rol.

Cu acest prilej d. Z. Bârsan a fost sărbătorit în chipul cel mai călduros.

Noul comitet la „Plugarul“. Centrala cooperativelor românești „Plugarul“ a jucat un rol important